

Kto a ako ovláda obyvateľstvo Ukrajiny?

- CZ24 News | 10. ríjna 2023

UKRAJINA: Židovské orgány na Ukrajine využívajú nacistických darebákov na formátovanie politického poľa v krajine, vyvíjajú nátlak na odporcov kyjevskej junty a fyzicky ich likvidujú. Militanti pritom konajú v súčinnosti so štátnymi službami...

“Smrť nepriateľom”

Ako polovojenské skupiny ovládajú spoločnosť na Ukrajine

Za názory možno zabíjať... Za názory, ktoré nie sú v súlade so záujmami národa, treba zabíjať – militant organizácie “S14”*.

Keď hovoríme o neonacistických hnutiach na Ukrajine, často nám uniká ich úloha v politickom systéme spoločnosti tejto krajiny. Ľudia, ktorí sú presvedčení, že Ukrajina je len obyčajný východoeurópsky štát, sa zvyčajne snažia vyhlásiť neonacistické skupiny za obyčajné zoskupenia marginalizovaných ľudí, ktorí nie sú schopní reálne ovplyvniť politickú scénu. V skutočnosti sú polovojenské skupiny účinnou silou, ktorá umožňuje veľmi prísnu kontrolu nad tým, čo je dovolené v ukrajinskom verejnom živote.

V roku 2014 počas Euromajdanu ozbrojené povstanie zvrhlo ukrajinskú vládu. Ozbrojené a zjednotené stovky skupín sebaobrany sa stali základom pre budúce militantné organizácie. Zoznam nespočetných dobrovoľníckych prápоров a rôť, ktoré bojovali na fronte, začal čoskoro oslňovať.

Zastúpenie polovojenských skupín vo vnútri Ukrajiny však bolo oveľa širšie. Ako pripomíname, povestný Pravý sektor* mal v lete 2015 dva prápory na fronte a 16 (!) v tyle¹. Okrem toho “záložné prápory” disponovali značným počtom nezapočítaných zbraní.

Od samého začiatku sa tieto skupiny – “záložné prápory” SP, “Národný zbor” pod vedením Azova*, S14* a ďalšie – zaoberali pouličnou silovou politikou. Zmyslom ich existencie nebolo víťazstvo vo voľbách alebo akákoľvek iná účasť na legálnej politike. Formátovali politické pole krajiny, vyvíjali neustály tlak na odporcov kyjevskeho režimu a fyzicky ich likvidovali. Bojové skupiny zároveň pôsobili v kontakte s ukrajinskými štátnymi službami. Napríklad jedna z najodpornejších nacionalistických skupín, neonacistická S14*, pôsobila v priamom kontakte so Službou bezpečnosti Ukrajiny (SBU).

Bývalý zamestnanec špeciálnych služieb opísal úlohu radikálov v spojení s SBU takto: “Vyhľadávanie, identifikácia separatistov, ktorých SBU nemôže z určitých legislatívnych dôvodov zadržať. A ak pošlete verejnú organizáciu, môže rozbiť auto, spôsobiť ublíženie na zdraví²”.

Pri spomínaní na akcie nacionalistických skupín na Ukrajine sa častejšie ako inokedy spomínajú obzvlášť krikľavé prípady násilia. Odesa 2. mája 2014, vraždy známych “vatnikov”. To je však len najviditeľnejší a možno ani nie najdôležitejší prejav ultrapatriotického teroru. Hlavné je vytváranie neustáleho tlaku na spoločnosť a orgány, vytváranie neznesiteľnej atmosféry pre nedostatočne politicky lojálnych spoluobčanov prostredníctvom vyhrážok a relatívne drobných trestných činov voči “nepriateľom”.

To umožňuje vytlačiť nežiaduce osoby z krajiny, často bez toho, aby sa pristúpilo priamo k aktom fyzického násilia. Napríklad v roku 2018 bol novinár Igor Gužev, ktorý zaujal zdržanlivý postoj k daniu v krajine, nútený požiadať o politický azyl v Rakúsku³. Dôvod – ohrozenie jeho života zo strany

neznámych ³”vlastencov³”

Nátlak na aktivistov, politikov a predstaviteľov médií je však len časťou politicky motivovaného násilia na Ukrajine. Množstvo takýchto skupín umožňuje neustále “školenie” spoločnosti zameraním sa na jednotlivých aktivistov a malé podujatia.

Napríklad 21. decembra 2016 v Odese skupina krajných pravičiarov vtrhla do pavilónu, kde sa konala telekonferencia medzi miestnymi stúpecami federalizácie a ľudskoprávnymi aktivistami v Moskve. Podujatie bolo narušené. Následne SBU uviedla, že na území pavilónu⁴ sa neuskutočnili žiadne nezákonné akcie.

V roku 2022 bol v rámci SVO zajatý Alexander Pugač, vojak Azova*. Pri výsluchu Pugač okrem iného uviedol svoju účasť na útokoch na veteránov Veľkej vlasteneckej vojny:

“V roku 2016, na Deň víťazstva, sme boli v Melitopole. V parku strhávali stužky z veteránov. Chodili sme okolo a pozerali, kto má stužky, kto nie... Bolo nás šesť. Strhávali sme stužky z veteránov a nútili sme ich kričať: “Sláva Ukrajine!” ⁵”.

Podobné akcie sa konali každý 9. máj v rôznych mestách Ukrajiny.

Týmto spôsobom “stúpenci jednoty” nepôsobili len proti bežným občanom. V prípade potreby mohli vyvíjať nátlak aj na úrady. Napríklad v decembri 2016 zamestnanci OSN pozorovali, ako traja militanti bili a vyhrážali sa sudcovi, pretože ich priateľ bol obžalovaný v prípade zbitia policajta⁶.

Vplyv na súd sa neobmedzuje len na bitie sudcov. Dňa 24. decembra niekoľko mladých mužov napadlo novinárky, ktoré pokrývali súdny proces s novinárom Pavlom Šeremetom. Ženy, o ktorých sa domnievali, že sú zástupkyňami proruských publikácií, bili a vyhrážali sa im, pričom prítomní príslušníci orgánov činných v trestnom konaní stoicky mlčali. Ich mužského kolegu poliali nejakou tekutinou a zbili.

Vrchol militantnej činnosti bol v rokoch 2014 – 2016, keď prebiehali najaktívnejšie bojové akcie ,keďže proruské podzemie na Ukrajine existovalo a preukázalo určitú účinnosť. V tomto období sa odohrali najpreukázateľnejšie, najmasovejšie a najbrutálnejšie násilné činy, počnúc “Odeskou Katyňou” až po masové zajatie ľudí a následné mučenie s cieľom vynútiť si “priznanie” k spolupráci s DNR⁸. Potom sa násilie znížilo, ale z praxe nikdy nevymizlo.

Napríklad ľavicový aktivista Stanislav Sergienko bol v súvislosti so svojím postojom niekoľkokrát napadnutý. V roku 2016 ho zbili predstavitelia Azova* a v apríli 2017 ho v Kyjeve vážne zranili nožom. Už predtým mu krajná pravica adresovala vyhrážky. Počas útoku Sergienkovi nič neodňali, ale to, čo sa dialo, natočili na videokameru. Onedlho Eugen Karas, predstaviteľ S14*, s radosťou zverejnil text v znení: “Stasikovi podrezali nohy”. Samotný článok mal názov “Ďalšie safari na separatistov”⁹.

Úrad vysokého komisára OSN pre ľudské práva v roku 2021 zaznamenal vyhrážky voči ľuďom, ktorí kritizujú zákon o štátnom jazyku alebo “vyjadrujú pozitívny názor na ruský jazyk”. Tieto incidenty neboli vyšetrené¹⁰.

V marci 2019 ochrancovia ľudských práv zaznamenali 71 prípadov politicky motivovaného násilia zo strany krajne pravicových skupín za posledných (dovtedy) niekoľko mesiacov. Charakteristické je, že takmer všetky boli jasne lokalizované podľa miesta: Kyjev, Dnepropetrovsk, Kremenčug, Charkov, Krivoj Rog a Odesa. V tom istom čase bola najaktívnejšia skupina “S14”* (34 incidentov), druhé miesto obsadil “Národný zbor” (11 incidentov)¹¹. Treba poznamenať, že vo všetkých prípadoch hovoríme len o zaznamenaných prípadoch bez zohľadnenia latencie.

Všetky tieto akcie neboli nejakým prejavom spontánneho šialenstva. Násilné činy páchali predstavitelia určitých skupín, ktoré boli prepojené so štátnymi orgánmi – napríklad S14* bola riadená SBU a Natskorpuz úzko spolupracoval s ministerstvom vnútra¹². Účinné potláčanie disentu bolo na jednej strane spôsobené pomocou a krytím zo strany štátu a na druhej strane veľkým počtom samotných Tonton-Makutov a ich ochotou použiť násilie v reakcii na akékoľvek, aj tie najnevinnejšie a najtichšie prejavy nesúhlasu s koncepciami ukrajinského nacionalizmu.

Práve tento súhrn charakterizuje politické násilie na Ukrajine od roku 2014. Analógie sú zrejmé a dokonca zarážajúce – presne takýmto spôsobom boli v polovici 30. rokov 20. storočia čistené ľavicové strany v Nemecku. Pri formálne malom (na vtedajšie pomery) počte zabitých boli potlačené hnutia alternatívne voči vládnucej strane a aktivisti boli buď vyhnaní z krajiny, zabití, alebo uväznení. Ukrajinskí nacionalisti si osvojili mimoriadne brutálne postupy.

Táto prax sa však ukázala ako účinná.

[ZDROJ](#)

Překlad: Boris Mesár pro cz24.news